

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Idy Hanzelovej a členov senátu JUDr. Jany Zemkovej, PhD. a Mgr. Petra Melichera v právnej veci žalobcu **A., s.r.o.**, so sídlom K., zast. advokátkou JUDr. A., AK K., proti žalovanému **Daňovému riaditeľstvu SR**, so sídlom Banská Bystrica, Nová ul. č. 13, v konaní o preskúmanie rozhodnutia žalovaného zo dňa 11.12.2009 č. I/223/17574-1333484/2009/992517-r, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/4567/2010-39 z 9. novembra 2011, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 7S/4567/2010-39 zo dňa 9. novembra 2011 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom krajského súdu bola zamietnutá žalobca, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia rozhodnutia žalovaného, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Košice IV o vyrúbení rozdielu dane z pridanej hodnoty (DPH) za zdaňovacie obdobie november 2007 vo výške 17.163,14 € podľa § 44 ods. 6 písm. b/ bod 1 zák. č. 511/1992 Z.z.

Krajský súd s poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu, podrobne uvedené na str. 6 – 9 svojho rozsudku a ustanovenia § 43 ods. 1 a 43 ods. 5 písm. a/ zák. č. 222/2004 Z.z. o DPH, a tiež §§ 16 ods. 1, 2 písm. a/ , § 2 ods. 6, § 29 ods. 8 zákona, po preskúmaní žalovaného rozhodnutia v medziach podanej žaloby dospel k záveru, že oba správne orgány postupovali v súlade s platnou právnou úpravou a preto aj preskúmané rozhodnutia sú vecne správne a zákonné. Podľa názoru súdu v správnom konaní bol dostatočne zistený skutkový stav veci a na jeho základe bol vyvodený aj správny právny záver, s ktorým sa súd stotožňuje. Tieto zodpovedajú zákonu aj po formálnej stránke.

Základným predpokladom oslobodenia od dane v zmysle § 43 zákona o DPH je dodanie tovaru z tuzemska do iného členského štátu, ktoré je potrebné preukázať kópiou faktúry a prepravným dokladom s miestom určenia, ak prepravu zabezpečí dodávateľ alebo odberateľ inou osobou. Podmienkou je, že tovar bol dodaný osobe identifikovanej pre daň, bol prepravený do iného členského štátu a predaj bol za protihodnotu. V zmysle citovaného § 29 ods. 8 zákona o správe daní a poplatkov, dôkazné bremeno je na daňovom subjekte. Tento v danom prípade predložil doklady, ktorými preukazoval uskutočnenie intrakomunitárneho dodania tovaru do iného členského štátu Európskej únie, pričom správca dane v súlade s ods. 6 § 2 zák. č. 511/1992 Zb., v zmysle ktorého sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane, preveroval skutočnosti, či v danom prípade dodanie tovaru je skutočne oslobodené od dane z pridanej hodnoty. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyvodil záver, že daňový subjekt v správnom konaní nepreukázal splnenie podmienok pre oslobodenie od DPH v prípade uvedeného intrakomunitárneho dodania tovaru na územie iného členského štátu EÚ a preto mu dodatočným platobným výmerom zo dna 16.09.2009 podľa § 44 ods. 6 písm. c/ bod. 1 zákona o správe daní a poplatkov vyrubil rozdiel DPH za zdaňovacie obdobie

november 2007 vo výške 17.163,14 €. S týmto záverom sa krajský súd v celom rozsahu stotožnil.

Vyhodnotiac dôkazy vykonané v správnom konaní tak, ako boli vyššie špecifikované jednotlivo i v ich vzájomnej súvislosti dospel krajský súd k záveru, že námietky žalobcu obsiahnuté v podanej žalobe nie je možné akceptovať. Vykonaným dokazovaním nebolo teda preukázané, že odberateľ J. Kft. v Maďarsku tovar prijal, pretože tento nedisponoval žiadnymi skladovými priestormi na adrese vykládky uvedenej v predložených CMR, pričom miesto vykládky nevedel identifikovať ani prepravca, ani splnomocnený zástupca daňového subjektu. Z uvedeného hľadiska doklady, ktorými žalobca preukazoval uskutočnenie splnenia podmienok pre oslobodenie od DPH podľa § 43 cit. zákona i tvrdenia prepravcu a konateľa žalobcu v súvislosti s prepravou tovaru, bolo potrebné považovať za nehodnoverné. Maďarský odberateľ tiež z nadobudnutia tovaru od žalobcu ani nepriznal daň. Vykonanými dôkazmi nebol preukázaný fyzický pohyb tovaru tak, ako bol deklarován daňovým subjektom, vzhľadom na ktorú skutočnosť záver správcu dane, že kontrolovaný daňový subjekt hodnoverne nepreukázal splnenie podmienok pre uplatnenie oslobodenia dane podľa § 43 cit. zákona je odôvodnený. Následne, v súlade s platnou právnou úpravou najmä s § 13 ods. 1 písm. c/ zákona o DPH bolo určené miesto dodania tovaru, čím žalobcovi vznikla daňová povinnosť a povinnosť platenia dane podľa § 69 ods. 1 cit. zákona.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca odvolanie a žiadal prvostupňový rozsudok zmeniť podľa § 250ja ods. 3 OSP a zrušiť žalované rozhodnutie. Žalobca poukázal na to, že žalobca má za to, že dostatočným spôsobom preukázal splnenie podmienok oslobodenia, vzhľadom k tomu, že predložil medzinárodný prepravný list CMR, kde bolo označené miesto určenia a krajina určenia. Žalobca predsa nemôže niesť zodpovednosť za nesplnenie si povinnosti voči daňovým orgánom jeho odberateľmi a preto sa žalobca domnieva, že žalovaný chcel účelovým spochybnením uskutočnenej prepravy tovaru do iného členského štátu preniesť túto zodpovednosť na žalobcu.

Žalobca považuje tvrdenia správcu dane, že doklady, ktoré predložil žalobca v súvislosti s prepravou tovaru na preukázania ich pravdivosti a preukázanej hodnoty sa ukázali ako nehodnoverné, za subjektívne a jednostranné hodnotenie, pričom ostatné doklady – doklady o prijatých platbách bezhotovostným stykom (ako jedna z podmienok na preukázanie opodstatnenosti oslobodenia) správca dane ani nevyhodnotil, dokonca na ne

pri kontrole ani neprihliadol a túto skutočnosť ani nezdôvodnil. Žalobca má za to, že správca dane vyhodnotil odpovede získané z dožiadaní a to z medzinárodnej výmeny daňových informácií z maďarskej daňovej správy a z odpovedí na dožiadanie od Daňového úradu Vranov nad Topľou nesprávne. Žalobca má za to, že dostatočným spôsobom preukázal splnenie podmienok oslobodenia, nakoľko predložil medzinárodný prepravný list CMR, kde bolo označené miesto určenia a krajina určenia. Žalobca nemôže niesť zodpovednosť za neplnenie si povinností voči daňovým orgánom jeho odberateľmi a preto sa žalobca domnieva, že žalovaný chcel účelovým spochybnením uskutočnenej prepravy tovaru do iného členského štátu preniesť toto zodpovednosť na žalobcu. Podľa žalobcu žalovaný nesprávne vyhodnotil dôkazy, ktoré získal v konaní a to na základe odpovede maďarskej daňovej správy, ktorá bola predmetom Zápisnice o ústnom pojednávaní číslo 698/320/37830/2009/Rusnzo zo dňa 08.06.2009. V predmetnej zápisnici sa uvádza, že maďarskej daňovej správe sa nepodarilo skontaktovať so spoločnosťou J. KFT, ani riaditeľskou spoločnosťou pani J. J. Spoločnosť J. KFT sa nenachádza na adrese svojho registrovaného sídla. Podľa potvrdenia pošty riaditeľka odmietla prevzatie listov adresovaných na jej slovenskú adresu. Hoci zástupca na doručovanie písomnosti prevzal list, nikto sa nedostavil na regionálne daňové riaditeľstvo. Maďarská spoločnosť neuviedla vo svojom súhrnnom výkaze žiadne nadobudnutie tovarov od žalobcu. Podľa dokumentov CMR, ktoré boli zaslané boli oceľové plechy dodané do sídla spoločnosti J. KFT. Na uvedenej adrese sa nachádza len spoločnosť, ktorá dodáva služby ostatným firmám. Nie je tam žiadna možnosť prevziať dodávku a uskladniť v uvedenom množstve. Spoločnosť J. KFT nevlastní žiadne ďalšie priestory. Podľa prepravných dokumentov mal prepraviť tovar pán Š. D. a taktiež sa s nimi nevedia skontaktovať. Žalobca uvádza, že informácie uvedené v odpovedi na medzinárodnú výmenu informácií nevedú k takým záverom, ako z toho vyvodil správca dane a žalovaný. Vo väzbe na argumenty uvádzané žalovaným, že ustanovenie § 16 ods. 1 a ods. 2 zákona o dani z pridanej hodnoty sa vzťahuje na poskytovateľa prepravných služieb, má za to, že žalovaný by mal potom akceptovať aj písomné stanovisko poskytovateľa prepravných služieb, ktorý práve vo svojom písomnom stanovisku pre Daňový úrad Vranov nad Topľou sa odvoláva práve na ustanovenie § 16 ods. 1 a 2 zákona o dani z pridanej hodnoty. Z citácie uvedeného ustanovenia § 16 ods. 1 a 2 zákona o dani z pridanej hodnoty je zrejmé, že ak sa prepravná služba tovaru vykonáva pre odberateľa, ktorý je identifikovaný pre daň v členskom štáte inom, ako je členský štát, kde sa prepravu tovaru začína, je miestom dodania služby členský štát, ktorý pridelil odberateľovi identifikačné číslo pre daň, pod ktorým mu bola služba dodaná. A ďalej na účely podľa ods. 1 sa rozumie prepravnou službou tovaru medzi

členskými štátmi preprava tovaru, ktorej miesto začatia a miesto skončenia sa nachádzajú na územiach dvoch členských štátov (ods. 2). Z dikcie citovaného ustanovenia vyplýva, že pre účely uplatnenia oslobodenia od dane je dodanie tovaru, ktorý je odoslaný alebo prepravený z tuzemska do iného členského štátu predávajúcim, ak nadobúdateľ je osobou identifikovanou pre daň v inom členskom štáte. Z formulácie citovaného ustanovenia jednoznačne vyplýva, že zákon uvádza miesto dodania tovaru spojeného s prepravou z tuzemska do iného členského štátu len územie štátu, avšak /bez potreby presne identifikovať konkrétne adresu či ulicu, číslo domu, poschodie alebo konkrétny objekt v inom členskom štáte. Žalobca sa domnieva, že pre účely oslobodenia v zmysle ustanovenia § 43 zákona o dani z pridanej hodnoty preukázal splnenie podmienok a to prepravným dokladom, tak ako to ukladá zákon pre účely oslobodenia a to miesto a štát vykladania tovaru t.j. Budapest a Maďarská republika. Prepravný doklad CMR, je dokladom, ktorý slúži na deklarovanie prepravy tovaru a je to univerzálne tlačivo, ktoré sa používa pre potreby prepravcov aj pre účely deklarovania prepravy ako aj dodania tovaru.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadal prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

Najvyšší súd, ako súd odvolací preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok v medziach podaného odvolania a dospel k jednomyselnému záveru, že odvolaniu nie je dôvodné vyhovieť. Odvolací súd konštatoval, že krajský súd sa v plnom rozsahu vysporiadal s dôvodmi žaloby, ktoré v podstatnej miere použil žalobca aj pre zdôvodnenie odvolania. Odvolací súd sa stotožňuje so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu uvedenými na str. 6 – 9 a str. 9 – 11 rozsudku a preto ho podľa § 219 ods. 1, 2 OSP ako vecne správny potvrdil, vrátane výroku o trovách konania.

Vo vzťahu k dôvodom odvolania odvolací súd zdôvodňuje, že splnenie podmienky doloženia dokladu o prijatí platby za tovar bezhotovostným stykom, je len jednou z podmienok pre preukázanie opodstatnenosti uplatnenia oslobodenia od DPH a keďže sa daňové orgány z pohľadu oslobodenia vecou zaoberali, zhodnotili aj splnenie uvedenej podmienky. Predloženie písomnosti nasvedčujúcich prijatie platby však samo o sebe nie je dostatočným preukázaním vývozu tovaru a rovnako ním nie je ani vyjadrenie prepravcu (ktorý však nevedel identifikovať miesto vykládky v Budapešti), pretože uvedené dôkazy hodnotené vo vzájomnej súvislosti so zisteniami maďarskej daňovej správy, že v CMR

uvedené miesto vykladania (J., Sarfu ut. 7 fszt, Budapešť) nie je spôsobilé na prevzatie a uskladnenie tovaru v množstve uvedenom na faktúrach, dôvodne žalovaný hodnotil ako nedôveryhodné a nedostatočné pre oslobodenie od DPH. Odvolací súd je toho názoru, že bolo na žalobcovi, aby v priebehu konania vyvrátil tieto pochybnosti žalovaného o reálnom vývoze tovaru do MR bližšou konkretizáciou miesta vykládky tovaru a preberajúcej osoby. Bolo by len v prospech žalobcu, ak by doklady o preprave obsahovali také informácie, ktoré by jemu samotnému, ale hlavne správcovi dane a ostatným zainteresovaným stranám aj s odstupom času umožnili preveriť skutočnosti v nich uvedené. Ak ale ani podľa výsledkov šetrenia maďarskej daňovej správy maďarská spoločnosť nepriznala žiadne nadobudnutie tovaru od žalobcu, že sa miestnym zisťovaním sídla maďarského odberateľa zistilo, že sa v udanom sídle nenachádza, niet dôvodu považovať záver žalovaného o nesplnení podmienky oslobodenia od DPH vzhľadom na nepreukázanosť vývozu tovaru do MR za nepodložený; odvolací súd ho považuje za logické vyústenie odôvodnených pochybností o vývoze tovaru, ktoré žalobca v konaní nevyvrátil a aktívne sa nepodieľal ani na takom kontakte s odberateľmi, ktorý by viedol k preukázaniu jeho tvrdení o vývoze; žalobca teda neunesol dôkazné bremeno nepochybného preukázania vývozu do MR. To znamená, že miestom dodania v zmysle ustanovenia § 13 ods. 1 písm. c/ citovaného zákona je Slovenská republika a žalobca bol povinný v zmysle ustanovení § 19 ods. 1 a § 69 ods. 1 zaplatiť daň z pridanej hodnoty.

Z týchto dôvodov odvolací súd prvostupňový rozsudok potvrdil.

Podľa § 250k ods. 1 OSP á contr. žalobca nemá právo na náhradu trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 18. apríla 2012

JUDr. Ida H a n z e l o v á , v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Andrea Jánošíková